

ГЛАВА 1

*Септември 1837 г.
„Мейфеър“*

На двацет и осем години и триста шейсет и четири дни лейди Хенриета Седли смяташе, че се бе научила на някои неща.

Например бе научила, че ако една дама не може да носи панталони (печална реалност за дъщерята на граф, дори и на такъв, започнал живота си без титла или богатство), тогава трябва да бъде абсолютно сигурна, че полите ѝ имат джобове. Все пак една жена никога не знае кога може да ѝ потрябва парче въже или нож, за да го отреже.

Освен това бе научила, че може безопасно да се измъкне от дома си в „Мейфеър“ само под прикритието на мрака, с карета и съюзник, който да я управлява. Кочияшите много говореха и не умееха да пазят тайни, освен това по правило бяха предани на тези, които им плащаха заплатите. Важно допълнение към този урок: най-добрите съюзници често бяха най-добрите приятели.

И може би начело в списъка с житейските уроци заемаше уменията да връзва плосък моряшки възел. При това можеше да го прави, откакто се помнеше.

Притежавайки този не съвсем обичаен багаж от житейски познания, човек би предположил, че лейди Хенриета би трябвало да знае точно какво да предприеме, в случай че открие в каретата си мъж, завързан и в безсъзнание.

Обаче щеше да сгреша.

Всъщност на Хенриета Седли никога не би ѝ хрумвало да приеме подобен развой на събитията като вероятен. Вярно, че тя се чувстваше много по-удобно на лондонските докове, отколкото в балните зали, но в доста впечатляващия жизнен опит на Хати досега нямаше и следа от криминален елемент.

Ала ето че се бе озовала в непрогледния нощен мрак с пълни джобове, заедно с най-добрата си приятелка, в навечерието

на двайсет и деветия си рожден ден, на път да се измъкне от „Мейфър“, готова да претвори в действие великолепните си планове и...

Лейди Елеанора Мейдуел подсвирна – тихо и съвършено неподходящо за една дама – в ухото на Хати. Дъщеря на ирландска актриса, в която толкова силно се бе влюбил херцог, че я бе направил своя херцогиня, Нора се отличаваше с безразсъдство, позволено на притежателите на високи титли и бездънни кесии.

– В каретата има някакъв тип, Хати.

– Да, виждам – отвърна Хати, без да отмества поглед от въпросния тип.

– Нямаше го, когато впрягахме конете.

– Не, нямаше го.

Дамите бяха оставили каретата впрегната – и определено празна – на тъмната алея зад „Седли Хаус“ преди по-малко от час, когато се промъкнаха в къщата, за да се преоблекат в други дрехи, много по-подходящи за вечерните им планове.

В някакъв момент между свалянето на корсетите и гримирането някой им бе оставил неочакван и твърде неудобен подарък.

– Струва ми се, че щяхме да го забележим, ако беше там – замислено промърмори Нора.

– И аз така смятам – разсеяно отвърна Хати. – Изключително неподходящо време!

Нора недоумяващо стрелна с поглед приятелката си.

– Нима има *подходящо* време един мъж да бъде завързан в нечий екипаж?

Хати предполагаше, че няма, но все пак.

– Той би могъл да избере друга вечер. Ужасен подарък за рожден ден. – Присви очи и се вгледа в тъмната вътрешност на каретата. – Мислиш ли, че е мъртъв?

Моля те, Господи, дано да е жив!

– Защо ще му е притрябвало на някого да товари мъртви мъже в карета? – замислено попита Нора след кратка пауза. Протегна се напред, загръщайки се по-плътно в палтото си, и предпазливо побутна по рамото предполагаемия мъртвец. Той не помръдна. – Не се движи – обяви тя и безпомощно повдигна рамене. – Може да е мъртъв.

Хати въздъхна, свали ръкавицата си, приведе се и сложи два пръста върху шията на мъжа.

– Сигурна съм, че не е мъртъв.

– Какво правиш? – настоятелно прошепна Нора. – Ако не е, ще го събудиш!

– Това няма да е най-лошото нещо на света – изтъкна приятелката ѝ. – Тогава любезно ще го помолим да освободи екипажа, за да потеглим най-после.

– О, да. Този грубиян прилича точно на мъж, който тутакси ще се подчини, а няма незабавно да си отмъсти. Сигурно ще свали шапката си, ще ни пожелае приятна вечер и ще напусне сцената.

– Той няма шапка – не се стърпя да изтъкне Хати, тъй като нямаше как да опровергае останалата част от предположенията на приятелката си за този тайнствен, вероятно мъртъв непознат. Мъжът беше много широкоплещест, много едър и дори в тъмнината можеше да прецени, че не беше от тези, с които може да се понесеш във вихъра на танца в балната зала.

По-скоро беше от онези мъже, които ограбваха балните зали.

– Какво усещаш? – попита Нора.

– Няма пулс – отвърна Хати, макар че не беше сигурна къде човек може да открие пулса. – Но е...

Топъл.

Мъртъвците не бяха топли, а този мъж беше много топъл. Като огън през зимата. Такава топлина, която може да те накара да осъзнаеш колко студена може да бъде зимата.

Хати пропъди глупавите мисли и плъзна пръсти надолу по врата му, към мястото, където шията изчезваше под яката на ризата. Прокара пръсти по рамото, после напипа ключицата... и потръпна от странна възбуда.

– А сега?

– Тихо! – Хати затаи дъх. Поклати глава.

– Господи! – пророни Нора, но не беше молитва.

Хати не би могла да бъде по-съгласна. Но тогава...

Ето. Леко потрепване. Притисна по-силно пръсти. Усети пулса. Бавен. Равен.

– Усещам го! – възкликна Хати. – Той е жив. Жив е – повтори и изпусна дълга, облекчена въздишка. – Не е мъртъв.

– Прекрасно! Но това не променя факта, че е в безсъзнание в каретата, а ти трябва да потегляш. – Нора замълча. – Може да го оставим и да вземем двуколката.

Хати бе планирала точно тази среднощна екскурзия цели три месеца. Тази нощ беше навечерието на двайсет и деветата година от живота ѝ. Годината, когато животът ѝ щеше да ѝ принадлежи изцяло. Годината, когато *тя* щеше да стане себе си. И имаше много конкретен план за всеки конкретен час от нощта, заради което бе облякла много специална рокля. И все пак в момента се взираше в мъжа в каретата си и всичко това изобщо не ѝ се струваше важно.

Най-важното беше да види лицето му.

Младата жена се вкопчи в дръжката на вратата и свали фенера от горния заден ъгъл на екипажа, преди да се извърне към Нора, чийто поглед тутакси се стрелна към незапаления фенер.

Приятелката ѝ килна глава.

– Хати, остави го. Ще вземем двуколка.

– Само ще го зърна – отвърна приятелката ѝ.

Нора бавно поклати глава.

– Ако го зърнеш, ще съжаляваш.

– Трябва да го видя – настоя Хати, опитвайки се да измисли разумна причина за настойчивостта си, подминавайки факта, че не можеше да каже истината на приятелката си. – Трябва да го развържа.

– Не е необходимо – изтъкна Нора. – Някой е решил, че е по-добре да го остави вързан. Кой сме ние, че да не се съгласим? – Хати вече ровеше в страничния джоб на вратата на каретата, търсейки кремък. – Ами плановете ти?

Имаше достатъчно време, за да осъществи плановете си.

– Само ще го зърна – повтори тя, когато фитилът във фенера се запали. Затвори вратичката, извърна се с лице към каретата и повдигна високо фенера, заливайки вътрешността с мека златиста светлина...

– О, боже!

– В крайна сметка не се оказа чак толкова лош подарък за рождения ти ден – сподавено се изкиска Нора.

Мъжът имаше най-красивото лице, което Хати бе виждала някога. Най-красивото лице, което *някой* изобщо някога бе виждал. Тя се наклони по-близо, поглъщайки с поглед топлата

му бронзова кожа, високите скули, дългия прав нос, тъмните вежди, невъзможно дългите мигли, полегнали като пера на птица върху страните му.

– Що за мъж... – Гласът на Хати заглъхна и тя поклати глава.

Що за мъж може да изглежда така?

Що за мъж, който изглежда така, някак си се бе озовал в каретата на Хати Седли – една жена, която не бе свикнала да се намира в близост до подобни мъже?

– Излагаш се – обади се Нора. – Зяпаш го с увиснала почти до земята уста.

Хати затвори уста, но не престана да го зяпа.

– Хати. Трябва да тръгваме. – Нора замълча. Сетне додаде: – Освен ако не си размислила?

Простичкият въпрос изтръгна Хати от унеса ѝ и я върна към реалността. Към плана ѝ. Младата жена поклати глава. Свали фенера.

– Не съм размислила.

Нора въздъхна, сложи ръце на кръста си и надникна покрай Хати в каретата.

– Тогава ти го хвани за краката, а аз ще го подхвана под мишниците, какво ще кажеш? – Хвърли поглед към тъмното купе зад гърба си. – Може да дойде на себе си.

Сърцето на Хати задумка в гърдите ѝ.

– Не можем да го оставим тук.

– Не можем ли?

– Не.

Нора я погледна.

– Хати. Не можем да го вземем с нас само защото прилича на римска статуя.

Хати се изчерви в мрака.

– Не бях забелязала.

– Ти изгуби дар слово.

Хати се прокашля.

– Не можем да го вземем, защото *Оги* го е оставил тук.

Устните на Нора се свиха в идеална права линия.

– Не можеш да го знаеш.

– Знам го – заяви Хати и приближи фенера към завързаните китки на мъжа, а после го премести към завързаните глезени, – защото Огът Седли не умее да връзва моряшки възли. Боя се,

че ако го оставим тук, той бързо ще се освободи и ще хукне да търси безполезния ми брат.

Това беше самата истина, както и фактът, че ако непознатият не успееше да се освободи, само един Бог знаеше какво може да му стори Оги. Брат ѝ беше колкото глупав, толкова и безразсъден – комбинация, която често изискваше намесата на Хати. Което, между другото, беше важна причина за решението ѝ да обяви своята самостоятелност на двайсет и деветия си рожден ден. И ето че сега проклетият ѝ брат бе успял да съсипе всичко.

– Дори да е временно в безсъзнание, този мъж не прилича на човек, който губи битки – обяви Нора, неподозираща за мислите ѝ.

Меко казано, мислено се съгласи Хати. Въздъхна и окачи вече гаснещия фенер на куката му, възползвайки се от възможността да огледа дълго и продължително мъжа в каретата.

Хати Седли беше научила още нещо по време на своите двайсет и осем години и триста шейсет и четири дни, преживени на белия свят: ако една жена има проблем, беше най-добре сама да го реши.

Качи се в каретата, внимателно прекрачи лежащия на пода мъж и се извърна към Нора, която стоеше долу на алеята и я гледаше с широко отворени очи.

– Да потегляме тогава. Ще го оставим някъде по пътя.

ГЛАВА 2

Последното, което помнеше, беше удара по главата.

Очакваше засада и затова той караше масивния стоманен екипаж, впрегнат с шест коня и натоварен със спиртни напитки, игрални карти и тютюн, предназначени за „Мейфеър“. Тъкмо бе пресякъл „Оксфорд Стрийт“, когато чу изстрел, последван от изпълнения с болка вик на един от хората му, придружаващи каретата.

Бе спрял, за да провери хората си. За да ги защити.

Да накаже онези, които ги заплашваха.

На земята лежеше тяло. На улицата под него се бе образувала локва кръв. Тъкмо бе изпратил втория съпровождащ го ездач за помощ, когато чу стъпки зад гърба си. Обърна се с нож в ръка. Хвърли го. Чу вик в мрака, когато острието попадна в целта.

Последва удар по главата.

И сетне... нищо. Не и докато настойчиво потупване по бузата му не го върна в съзнание – твърде леко, за да му причини болка, но достатъчно енергично, за да бъде дразнещо.

Не отвори очи. Годините тренировки му позволяваха да се преструва на заспал, докато се ориентира. Краката му бяха вързани. Както и ръцете – зад гърба. Въжетата обвиваха достатъчно плътно гърдите му, за да отбележи наум какво липсва – ножовете му, осем стоманени остриета с дръжки от оникс. Бяха откраднати заедно с колана с ремъци, който ги придържаше към гърдите му. Устоя на импулса да настръхне. Да се разгневи.

Но Сейвиър Уитингтън, известен из най-тъмните улици на Лондон като Звяра, не се гневеше; той наказваше. Бързо, опустошително и без емоция.

И ако нападателите бяха отнели живота на един от хората му – тези, които бяха под негова закрила, – никога повече нямаше да имат покой.

Но първо трябваше да се освободи.

Той лежеше на пода на движеща се карета. Вероятно доста скъпа, ако меката възглавница под бузата му бе някаква индикация, и в приличен квартал, съдейки по плавния ритъм на потракването на колелата по паважа.

Кое време беше?

Уит обмисли следващия си ход – представи си как ще обезоръжи похитителя си въпреки въжетата. Представи си как чупи нос, удряйки с чело. Как използва завързаните си крака, за да повали мъжа.

Потупването по бузата му започна отново, последвано от прошепнато:

– Сър.

Очите на Уит се отвориха.

Похитителят му не беше мъж.

Навярно златистата светлина в каретата му играеше номера – сякаш не идваше от люлеещия се леко в ъгъла фенер, а от приведената над него жена.

Седнала на пейката над него, тя по нищо не приличаше на врага, който ще повали човек и ще го завърже в карета. Всъщност изглеждаше така, сякаш отиваше на бал. Облечена съвършено, със съвършена прическа и съвършен грим. Имаше гладка кожа, подчертани с черен молив очи и плътни устни, начервени точно колкото да накарат мъжа да обърне внимание. И това беше, преди да погледне към роклята – с тюркоазено-синия цвят на лятно небе, идеално прилягаща на заоблената ѝ фигура.

Не че би трябвало да забележи всичко това, имайки предвид, че го бе завързала в карета. Не би трябвало да забелязва чувствените ѝ извивки, меки и подканящи при талията, съвършената линия на гърдите ѝ. Не биваше да се наслаждава на заоблените ѝ рамене, на гладката кожа, сякаш златиста на светлината на фенера. Не биваше да се вглежда в нежната форма на лицето ѝ, нито в пълните начервени устни.

Изобщо не биваше да спира погледа си върху нея.

Присви очи насреща ѝ, а нейните се разшириха – нима бяха виолетови? Що за човек имаше виолетови очи?

– Е. Ако *този* поглед е показател за характера ви, не е чудно, че са ви вързали. – Тя наклони глава. – Кой ви върза?

Уит не отговори. Не вярваше, че тя не знае отговора.

– *Защо* са ви завързали?

Отново мълчание.

Хати сви устни и промърмори под нос нещо от рода на *безполезно*. А след няколко минути заговори по-високо и твърдо:

– Работата е там, че вие сте голямо неудобство, тъй като тази нощ имам нужда от тази карета.

– Неудобство. – Нямахме намерение да отговаря и думата изненада и двамата им.

Жената кимна.

– Именно. Това е годината на Хати.

– Какво?

Тя махна с ръка, сякаш да пропъди въпроса. Все едно не беше важен. Но Уит не смяташе така. Непознатата продължи:

– Днес е рожденият ми ден. Имам планове за него, които не включват... каквото и да става тук. – Помежду им се проточи тишина, която тя наруши: – В този момент повечето хора биха ми пожелали „Честит рожден ден“.

Уит не се хвана на въдицата.

Веждите ѝ се повдигнаха.

– А вместо това аз ви помагам.

– Нямам нужда от помощта ви.

– Доста сте груб, да знаете.

Той едва не зяпна от изумление.

– Бях ударен по главата и завързан в непозната карета.

– Да, но трябва да признаете, че компанията е забавна, нали? – Тя се усмихна, а на дясната ѝ буза се мярна трапчинка, която бе невъзможно да не забележи. Когато той не отговори, жената продължи: – Добре тогава. Но ми се струва, че сте в завързано положение, сър. – Замълча и додаде: – Виждате ли колко забавна мога да бъда? „Завързано положение“?

Уит подръпна въжетата на китките си. Бяха стегнати, но вече поддаваха. Можеше да се измъкне.

– Виждам колко *безразсъдна* може да бъдете.

– Някои ме намират за очарователна.

– Никога не намирам нищо за очарователно – отвърна той, като продължи да извива китки, опитвайки се да разхлаби въжетата и чудейки се какво го бе прихванало да води тази словесна престрелка с това плямпало.

– Колко тъжно за вас – рече тя и прозвуча така, сякаш наистина го мислеше. Ала преди той да успее да ѝ отвърне, добави: – Няма значение. Дори и да не го признавате, имате нужда от помощ и тъй като сте завързан, а аз съм ваша спътница, се опасявам, че сте заклещен с мен. – След това приклепна в краката му, сякаш бе нещо напълно нормално, и развърза въжетата леко и сръчно. – Имате късмет, че съм доста добра с възлите.

Той изсумтя одобрително и протегна крака, когато тя го освободи.

– Както и че имате други планове за рождения си ден.

Тя се поколеба, а бузите ѝ порозовяха при думите му, преди да кимне кратко.

– Да.

Уит никога нямаше да проумее какво го накара да продължи.

– Какви планове?

Удивителните ѝ очи, с този невероятен цвят и прекалено големи за нежното ѝ лице, се извърнаха, когато промълви:

– Планове, които на първо място не включват почистването на кашата, в която сте се забъркали.

– Следващия път, когато ме халосат по главата и изпадна в безсъзнание, ще се постарая да не попадам на пътя ви, милейди.

Събеседницата му се ухили и онази трапчинка отново се появи, сякаш двамата споделяха някаква тайна закачка.

– Постарайте се. – И преди той да успее да каже нещо, тя уточни: – Макар да се съмнявам, че това ще бъде проблем в бъдеще. Ние очевидно не се движим в едни и същи кръгове.

– Тази вечер се движим.

Лицето ѝ се озари от бавна, топла и непринудена усмивка и Уит неволно се зазяпа в нея. Каретата започна да забавя ход и тя надникна през завеските.

– Почти пристигнахме – тихо оповести спътницата му. – Време е да си вървите, сър. Сигурна съм, че ще се съгласите, че никой от нас няма интерес от това да ви открият тук.

– Ръцете ми – напомни той, въпреки че въжетата вече доста се бяха разхлабили.

Тя поклати глава.

– Не мога да рискувам да си отмъстите.

Той срещна погледа ѝ без колебание.

– Отмъщението ми не е риск. То е сигурно.

– Не се съмнявам в това. Но не мога да рискувам да го насочите срещу мен. Не и тази нощ. – Пресегна се покрай него към дръжката на вратата и заговори в ухото му, за да не се надвигва с тракането на колелетата и тропота на конете по улицата отвън. – Както казах...

– Вие имате планове – довърши изречението Уит, обръщайки се към нея, неспособен да устои на уханието ѝ. Като бадемова торта. Сладко изкушение.

Жената срещна погледа му.

– Да.

– Кажете ми плана и ще ви пусна да си вървите. – Той щеше да я намери.

Онази топла усмивка проблесна отново.

– Много сте арогантен, сър. Нужно ли е да ви напомням, че аз съм тази, която ви пуска да си вървите?

– Кажете ми плана. – Заповедта прозвуча грубо.

Уит тутакси забеляза промяната в нея. Колебанието се смени с любопитство. После със смелост. И накрая, сякаш му правеше подарък, тя прошепна:

– Може би вместо това ще ви покажа.

Исусе, да.

И Хати го целуна, притискайки до неговите устни своите, меки, сладки, неопитни, с вкуса на вино и дяволски изкушаващи. Уит удвои усилието да освободи ръцете си. Да покаже на тази странна, любопитна жена точно колко готов беше да ѝ помогне в изпълнението на плановете ѝ.

Тя първа го освободи. Уит почувства подръпване около китките му и въжетата се разхлабиха в мига, в който устните ѝ доближиха неговите. Той отвори очи и зърна в ръката ѝ проблясъка на острието на малък джобен нож. Тя беше размислила и бе прерязала въжетата.

За да може той да я прегърне. Да възобнови целувката.

Както обаче го бе предупредила, изглежда, дамата имаше други планове.

Преди Уит да успее да я докосне, екипажът забави ход, за да завие зад ъгъла, и тя отвори вратичката зад гърба му.

– Сбогом.

Инстинктът помогна на Уит светкавично да се извърти,

за да предпази лицето и главата си, докато се търкаляше по калдъръмената настилка. Но в съзнанието му отекваше една-единствена мисъл:

Тя си отиваше.

Той се удари в стената на близката кръчма и най-последно спря, разпръсквайки насъбралите се отпред мъже.

– О! – извика единият и приближи към него. – Добре ли си, братле?

Уит скочи на крака, разтърси ръце, разкърши рамене и пристъпи от крак на крак, за да се убеди, че всичките му мускули и кости бяха здрави. След това извади от джоба си два часовника, за да провери колко е часът. *Девет и половина.*

– Брей! Никога не съм виждал човек да се съвзема толкова бързо. – Мъжът се протегна, за да потупа Уит по рамото. Обаче ръката му застина във въздуха, когато видя лицето на Уит, а очите му мигом се разшириха, щом го позна. Дружелюбието се смени с явен страх и мъжът отстъпи назад. – *Звяр!*

Уит кимна в потвърждение, макар че в същия миг го осени. Ако този мъж го познаваше... знаеше името му...

Извърна се и с присвити очи се взря в тъмната калдъръмена улица, по която екипажът бе изчезнал заедно с пътничката си, дълбоко в лабиринта от преплетени улички на „Ковънт Гардън“.

Заля го огромна вълна на задоволство.

В крайна сметка тя не си отиваше.